

Nasreddin Hoca

NASREDDİN HOCA

Çocuklar, şöyle bir düşündüm de kahkahalarla gülmek, eğlenmek ne kadar güzeldir, biliyor musunuz? O güzel kaşlarınızı çatıp üzölmek için yüzünüzdeki 43 farklı kasınızı çalıştırmanız gerekiyor.

Gölmek için sadece yüzünüzdeki 17 kasınızı çalıştırmanız yeterli. Yani gölmek, kaşlarımızı çatıp üzölmekten daha kolay.

Siz de sever misiniz gölmeyi? Gülerken hiç düşöndünüz mü?

İnsanları düşöndürmeyi çok severim. Düşöncelerimi söyleme şeklim insanlara biraz komik gelebilir ama gülerken düşö-nürler. Sohbetlerim dilden dile konuşulup unutulmamıştır. Güldürürken düşöndür-düklerim fıkra olarak anlatılmaktadır.

Fıkra; güldürürken düşöndüren şakalı öykücük demektir.

1208 yılında Eskişehir ilinin Sivrihisar ilçesinin Hortu Köyü'nde doğmuşum. Babam camide hoca olduğu için evimiz caminin yanındaymış. Babam Abdullah Efendi, annem Sıdika Hanım'dır.

Düşünsenize o yıllarda televizyon yok, tablet yok, telefon yok, doğalgaz yok, elektrik yok.

İnsanların sohbet etmek için bolca vakti var. Bir araya geldiğimizde sohbet eder, bildiklerimizi birbirimize anlatırdık. En güzel oyunları oynardık. Market yoktu, alışveriş mağazaları da. Meyveyi, sebzeyi dalından koparıp yerdik.

Bir gün yine bahçede oyun oynarken komşumuzun bahçesindeki armutların büyüdüğünü gördüm. Öyle güzel görünüyordular ki dayanamadım, “Bir taneden bir şey olmaz” dedim. Ağacın dalından bir tane armut kopardım. Sonra bir ısırık aldım. Sulu armut öyle tatlıydı ki hemen yedim, bitirdim. Yetmedi ikinciye de kopardım. Sonra üçüncüyü de yedim. Biraz da yukarıdaki dallara çıkayım dedim.

Yukarıdaki armutlar güneşı daha çok gördüğü için daha tatlıydılar. Bir dal buldum ki muhteşem ötesi. Onlarca armudu güzelce yiyordum. Bir de ne göreyim? Bahçenin sahibi amca hızlı hızlı bana doğru geliyor.

Ben ağaçtan inmeden ağacın altına kadar geldi. Ne yapsam ne etsem diye düşünürken kuş gibi ötmeye başladım. “Cik cik cik cik” Amca sinirli bir sesle, “Sen de kimsin?” diye sordu. “Ben bülbülüm. Yuvam da bu ağaçta” dedim.

Amca, “Bülbül böyle mi öter!” diye azarladı beni. “Ben acemi bülbülüm, böyle ötebiliyorum” deyince amcanın kaşları normale döndü. Gülmeye başladı. “Bana da bir armut ver bakalım” dedi.

Beraber birkaç armut yedik.

Akıl dolu cevaplarım sayesinde durumu çözmüştüm ama doğru olan bu değildi. İzin almadan armutları yememeliydim. Bu da bana güzel bir ders olmuştu.

Bir gün evimizin oturma odasına giren güneşin sıcaklığı ile divan da uyuyakalmışım. Çok uzaktan, “tak tak tak” diye sesler geldi. Sanki rüya görüyordum. Öğle tatlı uyuyordum ki uyanmak istemedim. Ama sesler gittikçe arttı. “Bam bam bam” Öyle yüksek bir ses duydum ki yataktan fırladım. Telaşla sokak kapısını açmaya koşarken başımı odanın kapısına çarptım. “Ah vah!” diye sızlanırken, kapı daha yüksek sesle, “Güm güm güm” diye çalınmaya başladı. Gözümü tam açamadan kapıyı açtım. Kapıyı çalan mahalleden arkadaşlarımış. Kıkır kıkır gülümseyerek, “Dışarda yumurta yapacağız sen de gelsene” dediler.

Hareketleri ve gülüşleri normal değildi. Anladım ki bana oyun oynayacaklar. Teklifi kabul ettim. Yüzümü yıkayıp geliyorum,” dedim.

Yüzümü yıkadıktan sonra arkadaşlarımın yanına gittim. Hepsi yere oturmuş beni bekliyordu. Kimi gülmemek için dudaklarını kapatıyor, kimi gözlerini kaçırıyor, kimi de yüzüme bakmıyordu. İçlerinden biri, “Şimdi hepimiz yumurta yapacağız. Sen de otur bizimle yumurta yap. Kim yumurta yapamazsa o kişi hepimize hediye alacak.” dedi. Ben de oturdum, başladım beklemeye. Bir süre sonra arkadaşlarım, “Gıd gıd gıdaaaak!” diye bağırmaya başladılar. Bağırان kalkıyor, kalktığı yerden yumurta çıkıyordu. Hiç olur mu canım? İnsan yumurtlayamaz ki. Arkadaşlarım onlara hediye almam için bana oyun oynamışlardı.

Benim de aklıma çok güzel bir fikir geldi. “Üüürrüüüü üüürrüüüü” diye bağırmaya başladım. Arkadaşlarım tuhaf tuhaf bana baktılar. Ne olduğunu anlayamadılar. “Ne oluyor Nasreddin?” diye şaşkınlıkla sordular. “Her kümeste bir tane

horoz olur. Bu kümesin horozu da benim. Horozlar da yumurtlamadığına göre. Hediyeye almama gerek kalmadı” dedim.

Arkadaşlarıma kızmadım ama verdiğim cevapla asıl şakayı onlara ben yapmış oldum.

Arkadaşlarımla oyun oynarken eğitim öğretim için de çaba harcıyorduk. Öğrenmek için şartlarımız hiç kolay değildi. Hepimiz biliyorduk ki, öğrenmenin yeri ve zamanı olmaz. Doğduğum yerde okul yoktu. Ben de ilk eğitimimi babamdan aldım. Babam benimle birlikte köydeki çocuklara bildiklerini öğretirdi. Biraz daha büyünce babam medrese eğitimi almam gerektiğini söyledi. Yaşadığımız yerde medrese de yoktu. Sivrihisar'a gitmem gerekiyordu. Babamın teklifini sevinçle kabul ettim. Çünkü öğrenecek daha çok şey vardı.

İlk defa gördüğüm Sivrihisar bana çok farklı gelmişti. Sağa sola bakıp etrafı tanımaya çalışıyordum. Bir amca yanıma yaklaştı. "Oğlum bugün günlerden ne?" diye sordu. "Ne bileyim amca! Ben de buraların yabancısıyım" dedim. Adam ne diyeceğini bilemeden yanımdan ayrıldı.

Günler geçtikçe medreseye, arkadaşlarıma ve öğretmenlerime alıştım. Derslerde verdiğim cevaplarla arkadaşlarımı çok güldürüyordum. Hatta bir gün öğretmenimiz, “Söyleyin çocuklar, Ay mı daha önemli yoksa Güneş mi?” diye sordu. Arkadaşlarla beraber düşündük. Çoğu arkadaşım, “Güneş” dedi. Çünkü Güneş sıcaktı. Bizi ısıtıyordu. Söylediklerini düşününce mantıklı gibi görünse de benim başka bir fikrim vardı. “Ay daha önemli” dedim. “Nasıl daha önemli anlat bakalım?” dedi öğretmenim. Gündüzleri zaten Güneş var, hava aydınlık. Ama Ay öyle mi? Geceleri çıkıyor. Karanlığı aydınlatıyor” dedim. Herkes gülmeye başladı. Her konuşmam da bir şaka her şakamda düşünecek bir konu vardı. Bunu etrafımdakiler zamanla daha iyi anladılar.

Eğitim için ailemin yanından ayrılmak hiç de kolay olmadı. Őimdiki gibi arabalar, uçaklar, otobüsler olmadığı için her istediğimde köyüme gidemiyordum. Ailem de gelemeydi. Telefon da olmadığı için birbirimizden haber alamadık. Çok özledim köyümü, arkadaşlarımı, ailemi... Sabrettim, derslerime çalıőtım ve sonunda okulu bitirdim.

Köyüme gittim. Anneme, babama sarıldım. Annem sevdiğim yemeklerden yapmıőtı. Yemeđe doydum ama tadına doyamadım. Birden kapı çaldı, "Bam bam bam" kapının sesinden arkadaşlarımın geldiğini anladım. Benim bir eőeđim vardı. Onu daha sıpayken almıőtım. Sıpa, eşeğin yavrusuna denir. Onu ellerimle besledim, sevdim, büyüttüm. Bana yol arkadaşı oldu. Eőeđimi kapının önünde görüncü arkadaşlarım geldiğimi anlamıőtlardır diye düşünüp kapıyı açtım.

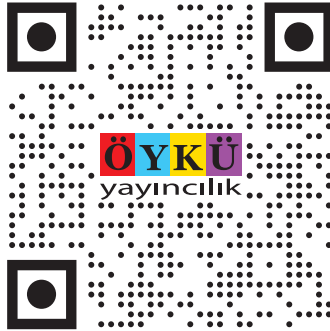
Hepsinin yüzünde muzip bir gülümseme vardı. “Hoş geldin Nasreddin. Eşeğin kaçmış görmedin mi?” dediler. Belli ki benimle uğraşmayı özlemişlerdi. Hiç telaşlanmadan, “Oh, çok şükür!” dedim.

Arkadaşımın biri, “Sana eşeğin kaçmış, kaybolmuş, diyoruz sen şükrediyorsun. Olacak iş mi bu?” dedi. “Olsun, giden eşek olsun! Ya üstünde ben olsaydım ne olacaktı?” dedim. Beraber gülüşüp, sohbet ettik.

Ben büyüdükçe babam yaşlandı. Yaşlandıkça imamlık görevini yerine getirmekte zorlandı. Ben de köyümüzdeki camide babamın görevini yapmaya başladım. İmamlık ve müderrislik yaptım. Ezan okudum, köy halkına namaz kıldır-dım. Çocuklara hem ilmi bilgiler hem de kuran okumayı öğrettim. Ahlaklı, dürüst, saygılı olmayı anlattım.

Hikâyenin tamamı 64 sayfadır.
Öykünün devamını merak mı ettin?
Seçkin Kitapçılardan Temin edebilirsin.

İyi ki Öykülerim Var...

www.oykuyayincilik.com • www.oykuekitap.com